

ΜΙΑ ΦΥΛΑΚΗ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τὸ Ζυρτὰν-καπουσοῦ ἦτο μία τῶν φυλακῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὑπὸ τὴν φυλακὴν ταύτην διαβαίνων τις ἤκουε θρηνητικὴν τινα ᾠδὴν ἐν εἴδει μυρολογίου, καὶ ἀναβλέπων πρὸς τὸ μέρος τοῦ τείχους, ἔθεν ἐξήρχετο ἡ φωνή, διέκρινε μορφήν ἀνθρώπου, προφανομένην ἔσωθεν τῶν σιδηρῶν τῆς θυρίδος κιγκλίδων, καὶ ἐπικαλουμένην τὴν συμπάθειαν τοῦ διαβάτου, ὅς τις οὐδέποτε σχεδὸν παρέλειπε νὰ ῥίψῃ τὸν ὀβολὸν του εἰς τὸ παρηρτημένον ἀπὸ τοῦ τείχους *καυκίον* διὰ τοὺς φυλακαμένους. Τὸ Ζυρτὰν δὲν ἦτον ὅμως ἀπλῶς φυλακή, ὁποῖαι τῶν ἡμερῶν μας αἱ φυλακαὶ· διότι ἐντὸς αὐτοῦ ἔστρεβλοῦντο, παρεκτὸς τούτου, καὶ οἱ πολιτικῶς ἐνοχοί, πρὶν θανατωθῶσιν, ἵνα ὁμολογήσωσι ποῦ εἶχον κεκρυμμένα τὰ χρήματά των! Καὶ ἔξαν πολλοὶ τῷ 1850, οἱ ὁποῖοι εἶδον πρὸ τεσσαράκοντα τριῶν χρόνων τὸν ἡγεμόνα Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην προτείνοντα, ἀντὶ πάσης ἀποκρίσεως, εἰς τοὺς ὑποκάτωθεν τῆς θυρίδος ταύτης ἱσταμένους τολμηροὺς φίλους του, ἀπὸ τῶν κιγκλίδων αὐτῆς τὰς χειρὰς του περιδεδεμένας, καθὼς ὁ Σύριος Φερεκὺδης ποτὲ, διείρων τὸν δάκτυλον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀπῆς τοῦ οἰκίσκου ὅπου κατέκειτο φθειριῶν, ἔλεγε πρὸς τοὺς φίλους του: *Χρωτὶ δὴλα!* Καὶ ἔρκει τοῦτο νὰ ἐννοήσωσιν ὁποῖα μαρτύρια ὑπέφερον ὁ περὶδοξος γέρον ἐντὸς τοῦ βαράθρου τούτου. Ἡμῖν τρισκαίδεκαετῆς, ὅταν περὶ τὰ 1810 ἤκουον τὸν ἰδιαιτέρον γραμματέα καὶ συναθλητὴν τούτου τοῦ Ἡγεμόνος, Ἀδὰμ τὸν ἐξ Ἀγχιάλου, φιλοσοφοῦντα ἐν τῇ κατὰ τὴν νῆσον Χάλκην Μονῇ τῆς Θεοτόκου, διηγούμενον τὰς φρικτὰς ἐκείνας στρεβλώσεις, εἰς τὰς ὁποίας καθυπεβλήθη ὁ ἀείμνηστος πρεσβύτης, ἐκτιθέμενος πρὸ τοῖς ἄλλοις καὶ γυμνὸς ἐν ὑπαίθρῳ κατὰ μῆνα Ἰανουάριον· ἀλλ' οὔτε τοῦτο, οὔτε τῶν ἄρμων του αἱ ἐξαρθρώσεις, οὔτε τῆς κεφαλῆς του ἡ μετὰ ἀστραγάλων περίσφιγξις, ἦτον (ἔλεγεν ὁ συμμετοχὸς τούτων ὄλων Ἀδὰμ) παραβλητέα μετὰ τὴν τῆς ἀυπνίας βάσανον, διὰ τῆς ὁποίας ταλαιπωροῦντες αὐτὸν οἱ δῆμιοι ὁλόκληρον ἑβδομάδα, τὸν ἔφερον εἰς ὑπνοδατικὴν κατάστασιν, καθ' ἣν, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται, ἀπεκρίνετο εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις. Ἀλλ' ἀντεῖχεν εἰς ὅλα ταῦτα τριανταπέντε ἡμερονύκτια ὁ αἰοίδιμος, ἐξομολογούμενος καὶ ἐχαριστῶν τῷ Θεῷ, κατὰ τὸν Ἰῶβ, ἄχρις οὗ τῇ 13 Ἰανουαρίου τοῦ 1807 ἐκαρτομήθη, καὶ ἡ μὲν κεφαλὴ αὐτοῦ ἐξετέθη, ὡς σύνηθες, εἰς τὴν τοῦ Μπάμπ-ὑ-χουμαϊὸν κόγχην, τὸ δὲ σῶμα ἐμβιβάσας εἰς πλοῖον ὁ δῆμιος, περιέφερον ὑπὸ τὰς οἰκίας τῶν συγγενῶν του, ἵνα τὸ ἀγοράσωσι πρὸς κηδείαν, ἐπιφωνῶν συχνάκις ὅτι ἐμελλεν ἄλλως νὰ τὸ ῥίψῃ εἰς τὸν βυθόν. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ φανῇ ἀγοραστὴς τοῦ πασίου τοῦτου, ὑποπτεύοντες ἅπαντες καὶ ἐν τούτῳ πα-

γίδα τῆς ἐξουσίας, ἄχρις οὗ Ἰουδαῖός τις ἐκ τῶν τοῦ Κουρού-τσεσμὲ ἐγχαρίων, καθ' ὑποβολὴν καὶ διὰ χρημάτων τινὸς αὐτῶν, τὸ ἡγόρασε διὰ 500 γρόσια, καὶ τὸ ἔθαψαν ὑπεράνωθεν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου.

Σ. Α. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

Ο ΔΥΣΜΟΡΦΟΣ

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ * Κ.]

Συνέχεια· διὰ σελ. 488.

Δύσκολον νὰ συλλάβῃ τις σύμπτωσιν ἀπαισιότερων περιστάσεων ἀπὸ ἐκείνας, ὅρ' ἂς ὑπέκυπτεν ὁ λόρδος Σαινζερμαῖν, ἢ νὰ φαντασθῇ μέχρι τίνος σημείου καθίστατο ἡ Λιλία ἀναγκαία διὰ τὴν εὐτυχίαν του.

Ταπεινωθεὶς εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς συμπαθείας, ἔχων καρδίαν πλασθεῖσαν ν' ἀγαπᾷ ἀρ' ἧς ἡμέρας εἶχεν εἰσέλθει ἡ Λιλία εἰς τὴν οἰκογένειαν Βρανδῶνος καὶ αὐτομάτως προσηλώθη εἰς αὐτὸν, ἡσθάνθη τὴν ζωὴν αὐτοῦ αἴφνης μεταβληθεῖσαν. Θερμανθεὶς ὑπὸ τῆς τρυφερότητος τῆς κόρης ταύτης, ἡσθάνθη τὴν πληγωμένην ψυχὴν αὐτοῦ ἐπαναζῶσαν. Καθιστάμενος προστάτης τῆς, ἀφιερούμενος εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς, εἶχεν εὖρει ἐπὶ τέλους ἐνδιεφέρον ἐν τῷ τέως ἀπέλιπιδικαί σκοτεινῷ αὐτοῦ βίῳ τὸ ζωηρὸν πνεῦμα τῆς Λιλίας, ἡ θορυβώδης αὐτῆς εὐθυμία, αἱ ἀρεταὶ αὐτῆς ἐτοιμολογίαι καὶ αἱ ἀξιολάτρευτοι παραφοραί τῆς τὸν ἐφαίδρουνον, ἐμποιοῦσαι λήθην εἰς τὰ δεινὰ του. Ἀ! πόσον ἦσαν εὐτυχεῖς ὡς ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ! Πάντα ταῦτα ἤδη δὲν ὑφίσταντο πλέον. Τὸ βαθὺ ἐκεῖνο πάθος, τὸ ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου ὑπολανθάνον, ἐκραγὲν αἴφνης, μετέβαλε τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων. Ἐκείνη τὴν ὁποίαν εἶχε περιποιηθῇ καὶ ὠδηγήσει ὡς ἀδελφὴν, ἐξήγειρεν εἰς αὐτὸν ὡς ἐρωμένη ταπεινώσεως μόνον καὶ φόβου αἵθημα· ἡ ἀθῶα ἐκείνη ἀφοσίωσις, τὴν ὁποίαν ἀμφοτέρωι ἡσθάνθησαν ἀμοιβαίως, ἀγέρωχοι ἐπ' αὐτῇ, καθίστατο σήμερον ἔρως· ἔρως, ὥστις γνωστὸς καθιστάμενος, ἐφρόνει, εἰς αὐτὴν μὲν ἤθελεν ἐμπνεύσει τρομόν, ἐκείνον δὲ ἤθελε καταστήσει γελοῖον εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κόσμου. Ἐντεῦθεν αἱ ἀγωνίαι του, ὅταν ἐκείνη ἦτο πλησίον του, μολονότι δὲν ἡσθάνθη τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀπουσίαν τῆς.

Ἐβλεπον προφανῶς ὅτι ὁ λόρδος Σαινζερμαῖν ὀλίγον χρόνον ἐμελλε νὰ ζήσῃ ἀκόμη.

Τὶ ἐσκέπτετο ἡ μαρκεσία; Δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ τὸ γνωρίζω· ἀλλ' οὐδέποτε εἶδον μεγαλητέραν μεταβολὴν εἰς ἀνθρώπινον πλάσμα. Καθ' ὅσον ἡ ὑγεία τοῦ προγονοῦ αὐτῆς ἐχειροτέρευε, κατὰ τοσοῦτον ἡ μαρκεσία ἐφαίνετο ἀναγεννωμένη· ἡ ὄψις αὐτῆς ἐπανελάμβανε τὰ χρώματά της· τὸ βάδισμά της τὴν εὐστάθειάν του, τὸ μέτωπόν της τὴν γαλήνην του. Παρεῖχεν εἰς τὸν ἀσθενῆ δείγματα ἐνδιεφέροντος, μετ' ἀνησυχίας ζητοῦσα πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας

του καὶ μὴ παύουσα νὰ μαρτυρῇ εἰς αὐτὸν τὴν προπερωτάτην ἀφοσίωσιν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἔπαιζεν ἐντέλειστατα τὸ πρόσωπον μητρὸς ἀφωσιωμένης καὶ ἀγαπώσης.

— Ὅποιος ἄγγελος! μοὶ ἔλεγεν ἡ Ἰούδη συγκινεῖται τις ἀληθῶς, βλέπων αὐτήν. Ἦλθεν ἡ ἰδία σήμερον εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ μοὶ εἴπῃ περὶ τοῦ γάλακτος τῆς ὄνου. Γνωρίζεις, ἀδελφέ μου, ὅτι ὁ κύριος Ντὶν ἔχει μίαν ὄνον; Σοὶ τὸ εἶπον.

— Πρὸς τί, ἀγαπητὴ μου Ἰούδη; Ὁ λόρδος Σαινζερμαὶν δὲν λαμβάνει ὄνειον γάλα.

— ὦ! πῶς δύνασαι νὰ λαλῇς τοιοῦτοτρόπως; Ἡ μαρκεσία ἐπεθύμησε νὰ μὲ πληροφορήσῃ—ὅπως γλυκεῖα εἶναι ἡ φωνή της!—ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ τι καλλίτερον διὰ τὴν ἀνάγκησιν του. —Δὲν φρονεῖτε τοιοῦτοτρόπως, κυρία Οὐίλσον; προσέθηκεν. Ἄ! εἰμαι πολὺ ἀνῆσυχος καὶ σκοπεύω νὰ γράψω εἰς τὸν πατέρα σου. Ὁ κίνδυνος εἶναι σπουδαῖος. Δὲν εἶναι τοιαύτη καὶ ἡ γνώμη τοῦ κυρίου Οὐίλσονος; —Ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἐγνώριζον κατὰ βάθος τὴν σέψιν σου, ἀλλ' ὅσον δι' ἐμὲ, προσέθηκεν, δὲν ἤλπιζον. Τότε οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐπληρώθησαν δακρύων καὶ μοὶ εἶπεν: Ὅποια ἀπώλεια ἤθελεν εἶσθαι τοῦτο διὰ τὴν οἰκογένειάν του, δι' ὅλον τὸν τόπον, ἰδιαίτερώς δὲ δι' ἐμέ! Διότι γνωρίζετε, ὅτι πάντοτε μοὶ ἔδειξε μεγάλην φιλίαν καὶ εἰμαι δι' αὐτὸν περισσότερον παρὰ μήτηρ. —Πόσον εἶναι γενναῖα! . . . Πτωχὴ γυνή, ἥτις πάντοτε εἶχε τὸν υἱὸν της μακρὰν τῶν κτημάτων του!

— Δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, Ἰούδη, ἀνέκραξα ἐπὶ τέλους ἀνυπόμονος, παῦσον ἅπαξ διὰ πάντος τὸ αἰώνιον τοῦτο τροπᾶριον! Τί ἐννοεῖς λέγουσα κτήματά του; Ποτὲ δὲν ἀνῆκον εἰς αὐτὸν, καθὰ δὲ ἐλπίζω, δὲν θέλουσι τῷ ἀνήκει καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Ἐπέστρεψα τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὸν πύργον. Ὁ λόρδος Σαινζερμαὶν ἦτο πολὺ ἀσθενής· μόλις ἠδύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ ἐκ τῆς ἀδυναμίας του. Τὸν εὗρον κλαίοντα, —ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τὸν ἔβλεπον οὕτως—ἀνεγίνωσκε βιβλίον, τὸ ὁποῖον, παρατηρήσας με, ἀπέκρυψεν ἐν σπουδῇ ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του.

— Φοβοῦμαι τῷ εἶπον ὅτι εἴσθε ὀλιγώτερον καλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην.

— Ὅχι χειρότερα, ὅχι χειρότερα· ἀλλ' εἰμαι τεταραγμένος, συγκεινημένος, πληγωμένος μέχρι τοῦ βάθους τῆς καρδίας. Ἄ! φίλε μου, δὲν κρύπτω τίποτε ἀπὸ σᾶς! . . . Ἐν παιδίον ἤθελεν αἰσχυρῇ ν' ἀφελθῇ νὰ καταβληθῇ τοιοῦτοτρόπως! Ἀπώλεσα λοιπὸν πᾶσαν τὴν ἐνέργειάν μου; . . .—Οὐδέποτε ἠθέλετε μαντεύσει, ἐπανελάβε μετὰ τινά στιγμήν, τὸ αἷτιον τῆς καταστάσεώς μου ταύτης. Ἰδοὺ· εἶναι τὸ βιβλίον τοῦτο. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸ εἶχον δώσει

εἰς ἐκείνην, ὅταν ἦτο ἀκόμη παιδίον. Τὸ ἀνέγνωσε πολλάκις, καὶ τώρα ἰδοὺ αὐτὸ μεταβέβλημένον σχεδὸν εἰς ῥάκην. Ἄ! τὴν ἀναγνωρίζω καλῶς, τὴν πτωχὴν μικράν! . . . Ποτὲ δὲν ἀνέγνωσα τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἥτις εἶναι ἀληθῶς περιπαθής.

Ἐλάβε τὸ βιβλίον καὶ μοὶ ἔδειξε τὸν τίτλον. Ἦτο μαγικὸν τι διήγημα φέρον τὸν τίτλον: Ζεμύρη καὶ Ἀζὼρ, ἡ ἡ Ὡραία καὶ τὸ ζῶον.

— Ἄ! ἂν ἠδύναντο νὰ ἐπανεέλθωσιν οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι! ἂν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς δυσμορφίας μου εἶχον τὴν συνείδησιν ὅτι ἐγκρύπτω μαγευτικὴν τινα δύναμιν ἔρωτος, πόσον ἤθελον ταπεινωθῇ καὶ ἐγὼ ἐπίσης! μετὰ πόσης χαρᾶς ἤθελον ἐπικλεσθῇ, ἤθελον γονυπετήσῃ, πῶς ἤθελον ἐξικεταύσει, ἀπαρκαλλάκτως μὲ τὸν ἥρωα τοῦ συγκινητικοῦ τούτου διηγήματος! Φεῦ! Φεῦ! ἡ ἀγωνία μου πολλάκις υπερβάλλει πάσας τὰς δυνάμεις μου!

Ἦτο φρικωδῶς τεταραγμένος, ὅλον δὲ τὸ σῶμά του ἔρρισεν ὑπὸ τὰς προσπαθείας του ὅπως ἀναστείλῃ τὴν συγκίνησιν του. Ἐπὶ τέλους, μεταχειρισθεὶς πάσας τὰς δυνάμεις του, ἀνέστραφεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του καὶ ἔπεσεν εἰς τινα πυρετώδη νάρκην, ἔχων τὴν χεῖρα τεταμένην κατὰ μῆκος τοῦ σώματος. Ἐφαίνετο ἐξηντλημένος.

Κεκρυμμένος εἰς τὴν ὀπὴν ἐνὸς τῶν βαθέων ἐκείνων παραθύρων, δὲν τὸν ἐγκατέλιπον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· εἶχον τὴν καρδίαν διερρηγμένην ὑπὸ τῆς θλίψεως καὶ τῆς ὀδύνης, ὅπότεν ἡ Λιλία, ἀκροποδητὴ βαδίζουσα, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα δεσμίδα ἐκ ρόδων—θαυμασίων ρόδων, τῶν ὁποίων αἱ φυτεῖαι εἶχον ἔλθει δι' αὐτὴν ἐκ Νορμανδίας τῇ διαταγῇ τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν.

Ἐπλησίασε μετὰ προφυλάξεως, καὶ, βλέπουσα αὐτὸν ἀποκοιμηθέντα, πιστεύουσα δὲ ἐαυτὴν μόνην, ἔθεσε τὰ ρόδα παρὰ τὸ βιβλίον του, ἔπειτα διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνθέρμως προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ὄχρου καὶ κατεσκληρότους ἐκείνου προσώπου. Αἰφνης εἶδον αὐτὴν γονυπετοῦσαν, κλίνουσαν πρὸς αὐτὸν καὶ ἐναγκαλιζομένην τὴν χεῖρά του. Ἐκεῖνος εἶχε κινήθῃ: τότε δὲ ἐκείνη ἐστράφη ζωηρῶς πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔφυγεν.

Ἐξεπλάγην ὑπὸ τῆς ἐρυθρότητος αὐτῆς, ἀλλ' ἀπέδωκα αὐτὴν εἰς τὸν βαρὺν τῆς ὥρας τοῦ ἔτους καύσονα.

Ἠγρύπνησα καθ' ὅλην τὴν νύκτα πλησίον τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν. Ἐν τούτοις οὐδὲν εἶπον εἰς αὐτὸν ἐξεγερθέντα περὶ τοῦ γεγονότος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξα μάρτυς, φρονῶν ὅτι πᾶσα εὐάρεστος ἢ δυσάρεστος συγκίνησις ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ εἰς αὐτὸν θανάσιμος.

Τῇ ἐπαύριον ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ εἶδομαι πούῃσω ἐπισήμως τὴν μαρκεσίαν ὅτι ἐθεώρουν

τὸν λόρδον Σαινζερμαίν ἐν καταστάσει κινδύνου διατελοῦντα, καὶ ὅτι διετέλουν εἰς ἀπελπισίαν σχεδὸν περὶ τῆς ζωῆς του.

Ἡ μαρκησία εὗρίσκετο ἐν τῷ ἰδιαίτερῳ αὐτῆς δωματίῳ, ἔχουσα ἐνώπιον αὐτῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἄπειρον σωρεῖαν σημειώσεων καὶ λογαριασμῶν. Κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀφίξεώς μου ἀνεγίνωσκεν ἐπιστολὴν τοῦ λόρδου Λουδοβίκου, ὅστις, καθὰ βραδύτερον ἔμαθον, ἐξέθετεν αὐτῇ τὰς στενοχωρίας του, τὰ κολοσσαῖα χρέη του, τὰ ὅποια ἡδυνάτει νὰ πληρώσῃ.

Δευτερότοκος, ἄνευ περιουσίας καὶ ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἔλεγεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ὅτι ἔβλεπεν ἑαυτὸν ἀπειλούμενον νὰ ἐκπατρισθῇ.

Ἀνήσυχος ἔρριψε πρὸς με τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ μαρκησία. Οὐδέποτε πρόσωπον ἐξέφρασε καθάρωτερον τὴν θλίψιν, τὴν ἀνησυχίαν, τὴν κόπωσιν.

— Σεῖς, κύριε Οὐίλσον; Εἰς τί ὀφείλω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας;

— Κυρία, λυπούμαι ὅτι γίνομαι κομιστῆς λυπηρᾶς εἰδήσεως.

— Πῶς; ... πῶς; ... ἀνέκραξε διὰ φωνῆς συνεσφιγμένης. Τί ἀκόμη; Ὁ υἱός μου, ὁ λόρδος Λουδοβίκος;

— Κυρία, δὲν γνωρίζω ἂν συνέβη τι εἰς τὸν λόρδον Λουδοβίκον· ἀλλ' ὁ λόρδος Σαινζερμαίν...

— Ἀ! λοιπόν! τί τρέχει;

Ἡ φωνὴ αὐτῆς ἔλαβεν αἴφνης τόνον δυσθυμίας.

— Εἶναι κάκιστα.

— ὦ! ὡς συνήθως, ὑποθέτω: μία τῶν ὀχληρῶν ἐκείνων προσβολῶν τῶν ἀνανεομένων συνήθως, καὶ αἵτινες καθιστῶσιν αὐτὸν καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του βάρος.

— Καί εἰς τοὺς ἄλλους, προσέθηκα κατ' ἑμαυτόν.

— Φοβοῦμαι, κυρία, ὅτι εἶναι χειρότερα παρὰ τὸ σύνθηες, χειρότερα παρ' ὅτι ὑπῆρξε ποτέ.

— Φρονεῖτε; ... ἀληθῶς; Τί ἔχει λοιπόν;

— Ἡ ζωὴ του ἐκλείπει βραδέως. Αἱ δυνάμεις του ἐλαττοῦνται καθ' ἑκάστην. Δὲν πρέπει ν' ἀποκρούσῃ ἐπὶ πλεόν τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τῆς εὐγενείας σας. Μοὶ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ προσθέσω ὅτι ὁ μαρκησίος πατήρ του ἔπρεπε—κατὰ τὴν γνώμην μου τοῦλάχιστον—νὰ εἰδοποιηθῇ ἄνευ ἀναβολῆς περὶ τοῦ κατεπείγοντος κινδύνου... Ἐντός τινων ἑβδομάδων, ἐντός τινων ἡμερῶν ἴσως ὁ θάνατός του εἶναι βέβαιος, εἶπον βαθέως συγκεκινημένος.

Ἡ μαρκησία μὲ ἠκρόαθη ἐν βαθυτάτῃ σιγῇ, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτῆς εὕρισκομένων ἐγγράφων. Εἶδον τὰ νέφη τοῦ μετώπου της διαχλύμενα βαθμηδὴν, καὶ κατευναζόμενον τὸ ἀνήσυχον αὐτῆς ἦθος. Τότε, δι' ἑνὸς στεναγμοῦ,—ἡ μάλλον διὰ τινος τῶν μακρῶν καὶ βαθεῖων ἐκείνων ἀναπνοῶν, τὰς ὁποίας ἀποσπᾷ ἄφ' ἡμῶν ἡ ἀνακούφισις ἀνυποφό-

ρου ἐπὶ τῆς καρδίας βάρους,—ἐδίπλωσε βραδέως τὰ ἐγγράφα, τὰ κατέταξε μετὰ φροντίδος εἰς τὸ γραφεῖόν της, καὶ δεικνυμένη αἴφνης ὅτι ἀναμνησκεται τὴν παρουσίαν μου, ἐστράφη πρὸς με καὶ δι' ὅρους, τὸ ὅποιον προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἀνήσυχον:

— Εἶναι τῶντι θλιβεραὶ εἰδήσεις, κύριε Οὐίλσον, αἵτινες θέλουσι λυπήσει πάντας ἐν τῇ οἰκογενείᾳ πλεόν παρ' ὅτι ἡδυνάμην νὰ σᾶς εἴπω. Θέλω γράψαι εἰς τὸν μιλόρδον.

Ἐχαιρέτισα καὶ ἀπεσύρην, χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ προσθέσω. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ μαρκησίος ἔφθασεν εἰς Βρανδῶνα. Ὁ λόρδος Σαινζερμαίν ἦτο ἀσθενέστερος ἔτι τὴν στιγμήν ταύτην, ἀλλ' ὑπὸ τῆς θέας τοῦ πατρὸς ἐφάνη ἐμψυχούμενος ὀλίγον ἐπαρηγορήθη τοῦλάχιστον ὑπὸ τῆς ἀληθοῦς θλίψεως τοῦ μαρκησίου, καταπραυνθείσης τῆς πικρίας τῶν σκέψεών του.

— Οὐδέποτε ἐπίστευον ὅτι ὁ πατήρ μου ἡγάπα τόσον, μοι εἶπεν. Ἀπὸ γενετῆς ὑπῆρξα δι' αὐτὸν τόσον μέγα ἀντικείμενον θλίψεως! Εἶμαι εὐγνώμων εἰς αὐτὸν διὰ τοιαύτην ἀφοσίωσιν, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ζήσω ὀλίγον, ὅπως τῷ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Ἀλλὰ φεῦ! εἶναι ἀδύνατον.

Ἡ κατοικία τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν, ἥδη ὅτε ἡ ζωὴ αὐτοῦ παρῆεν ἀπελπισίας, δὲν ἦτο κενὴ φίλων: ἡ μητρὶς αὐτοῦ, αἱ ἀδελφαί, αὐτὴ ἡ Γαλλίς διδασκάλισσα ἡμιλῶντο τίς νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν πλείονας περιποιήσεις.

Ἀπεδέχετο αὐτὰς μετ' ἐγκαρτερήσεως, μετὰ τινος εὐγνωμοσύνης· μάλιστα, ἀλλ' ὀλίγην εὕρισκεν ἐν αὐταῖς παρὰμυθίαν. Ἡ δὲ Λιλία, ἀπολεσθεῖσα οὕτως εἰπεῖν ἐν τῷ μέσῳ ὅλων τούτων τῶν πολυασχόλων ἀνθρώπων, ὑπὸ οὐδενὸς προσείχετο, αὐτὸς δὲ ὁ λόρδος Σαινζερμαίν σπανίως ἀπνέθυνεν αὐτῇ τὸν λόγον.

Ἐξεπλάγην ὅτι οὐδεὶς ἐμάντευσε τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου ταύτης νόσου. Ἡ Λιλία... δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω· ἀλλ' οἱ ἄλλοι οὐδέποτε ἐφάνησαν τὸ ἐλάχιστον ὑποπτευθέντες. Τὰ ἐναργέστατα πράγματα ἐνόησε προξενοῦσι τὴν ὀλιγωτέραν ἐντύπωσιν.

Προφανῶς οὐδέποτε εἶχον ἀναγνώσει τὴν ἱστορίαν τοῦ Σελεύκου καὶ τῆς Στρατονίκης. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἔβλεπον ἐν τῇ καταστάσει τοῦ δυστυχοῦς τούτου νεανίου πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἱστορικοῦ περιγραφέντα συμπτώματα. Ἀμα παρετήρει τὴν Λιλίαν, τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐκαλύπτετο αἰφνιδίως ὑπὸ βιαίου ἐρυθήματος, ἡ δὲ καρδιά του ἐπάλλετο βιαίως· ἡ φωνὴ του ἔτρεμε, μόλις καθισταμένη καταληπτὴ, ὅταν ἐκ συγκυρίας ἀπνέθυνεν αὐτῇ τὸν λόγον, μολοντί ὑπεκρίνετο λαμβάνων ὑφὸς ἀπρόσεκτον ἢ ἀδιάφορον.

Ἡ Λιλία εἰσήρχετο σπανιότατα εἰς τὸν θάλαμόν του, δόκλῃνον δέ τινα ἡμέραν δὲν ἐφάνη. Τὴν ἐσπέρην τῆς ἐπαύριον μὲ προσεκάλεσε

ἐντὸς τοῦ φερέτρου μου. . . τουτέστιν. . . ἂν δὲν ὑπάρχει τι κακὸν εἰς ταύτην τὴν πράξιν.

— Παρ' ἐκείνου! . . . Περὶ τίνος λοιπὸν μοὶ λαλεῖτε; περὶ τοῦ λόρδου Λουδοβίκου; Παραλογίζεσθε ἀναμφιβόλως. . .

— Τοῦ λόρδου Λουδοβίκου; τί θέλετε νὰ εἰπῆτε; . . . ὦ! καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης ὑπῆρξεν ἀγαθὸς δι' ἐμέ. . . Ἀλλὰ δὲν σκέπομαι περὶ ἐκείνου κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου μου.

Ἐμεινὰ ἐκστατικός. Ἦτο δυνατόν; Ἦγνῶει λοιπὸν τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐμπνεύσει; Ἦ ὑπὲρ τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν συμπάθειά της ἦτο λοιπὸν ἀείποτε ἡ αὐτὴ, ἐπίσης ἀγνὴ ὡς ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ἡλικίᾳ; Τί ἐμελλε νὰ συμβῇ, ἂν τῇ ἀπεκάλυπτον τὴν φύσιν τῶν πρὸς αὐτὴν αἰσθημάτων του; Ἦ ἀηδία, ἡ ἀποστροφή δὲν ἤθελον ἀντικαταστήσει ἕως αἴφνης ἐν τῇ καρδίᾳ της τὴν ἀδελφικὴν ἐκείνην, υἱϊκὴν σχεδὸν τυροφρότητα; . . . Καὶ ἔπειτα, φεῦ! δὲν ἦτο πολὺ ἀργὰ πλέον δι' ἀμφοτέρω τὰ δυστυχῆ πλάσματα;

Ἐσκεπτόμην σιγῶν ἐπὶ ἓν ἢ δύο λεπτά. Ὁταν δὲ ἤγειρα ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς Λιλίας ἀνέγων ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς τὴν αἰσχύνην, τὴν λύπην.

— Φεῦ! καὶ σεῖς! μοὶ εἶπε μεμφομένη μετὰ μετὰ περιφρονεῖτε καὶ σεῖς! ὦ! διατί δὲν ἐκόμισα τὸ μυστικὸν μου εἰς τὸν τάφον; . . . Καὶ ἐν τούτοις νὰ ἐγκαταλίπω ἐκείνον, χωρὶς νὰ δώσω ἓνα λόγον ἐξηγήσεως, ἓνα λόγον εὐγνωμοσύνης ὕστερον ἀπὸ ὅλην τὴν ἀδιαφορίαν μου. . . καὶ τὴν ψυχρότητά μου.

— Ἀγαπητὸν, προσφιλέστατόν μοι τέκνον! δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ οἴκτον πρὸς ἐκείνον, μὴ ταράττεσθε τοιουτοτρόπως! λάβετε τοῦτο τὸ φάρμακον. Θεραπευθήτε, διὰ τὴν ἀγάπην ἐκείνου.

— Φεῦ! ὅχι! δὲν ἀγαπᾷ πλέον τὴν μικράν του Λιλίαν. Ἐσφαλα μὴ ὑπακούσασα εἰς αὐτόν. ὦ! ναί, πολὺ ἔτραλα. Ἀλλὰ με εἶχον χλευάσει ἐκεῖναι. . . Δὲν ἠδυνήθην. . . δὲν ἐτόλμησα. . . Ἀ! δὲν ἔσχον ἀρκετὸν θάρρος. Δὲν μοὶ τὸ ἐσυγχώρησε. Δὲν μ' ἀγαπᾷ πλέον!

— Ἀ! δεσποινίς, Χόρν. . . ἂν ἐξ ἐναντίας ἐγνωρίζετε πόσον σὰς ἀγαπᾷ. . . πολὺ διὰ τὴν ἰδίαν ἡσυχίαν του!

Ἦρυθρίασεν ἐκ νέου βιαίως, κατὰνέυσασα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀ! Λιλία, ἡ πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσίς σας, τὰ τῆς εὐγνωμοσύνης αἰσθημάτων σας θέλουσιν ἀντιστῆ εἰς τὴν δοκιμασίαν ταύτην; Εἶναι πράγματι δυνατόν νὰ μὴ ἐννοήσητε ὅτι ἀνυπερβλήτος ἀγωνία τὸν φονεῖ;

— Τότε εἶχον δίκαιον αἰ ἀδελφαί μου. . . Δὲν θέλει νὰ ταπεινωθῇ! ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς τραχείας.

— Νὰ ταπεινωθῇ! Πῶς; . . . νὰ ταπεινωθῇ!

Καὶ ἐτραύλισεν ὅλως συγκεχυμένη:

— Θέλω νὰ εἶπω. . . Ἐχουσιν. . . ὦ! κύριε Οὐίλσον, — καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἠκτινοβόλουν τὴν ἀφελῇ τῆς ψυχῆς της ἀγνότητά, — ἐκεῖναι με κατήσχυναν. . . σὰς λαλῶ περὶ τῶν ἀδελφῶν του. . . Ἐκεῖναι με κατήσχυναν διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσίν μου καὶ τὰς περιποιήσεις μου. Ἐκεῖναι μοὶ εἶπον, ὅτι ἤθελον ἀτιμασθῇ ἐνώπιον τοῦ κόσμου, ἂν πρὸς στιγμήν μόνον ἐσκέπτετο νὰ με νυμφευθῇ καὶ ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ. . . ὦ! ποία φρικώδης κατηγορία! . . . τὸν ἐπεριποιούμεν μόνον ἕνεκα τοῦ πλούτου του, τὸν ἐθώπευον μόνον χάριν τῶν δώρων του, καὶ θὰ παρεδιδόμην ἐκουσίως εἰς αὐτὸν διὰ τὸ χρυσίον του!

Τότε εἶχε σχηματίσει λοιπὸν τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡδύνατο ὁ λόρδος Σαινζερμαίν νὰ τὴν ἀγαπήσῃ! Δὲν ἦτο λοιπὸν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος ἐκ τοῦ ἔρωτος τούτου τὰ πείσαντα αὐτὴν αἰτία νὰ τὴν ἀπορρῶγῃ; Ἦ ψυχῇ μου ἤρξατο ἐπανελπίζουσα.

Ὁρκίζομαι ὅτι καὶ ἐγὼ ἂν ἐνδιεφερόμην προσωπικῶς, δὲν ἤθελον λάβει βαθύτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ δρᾶμα τοῦτο.

— Ἀλλ' οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἤθελον ὑπάρξει αἰσχύνῃ διὰ τὸν λόρδον Σαινζερμαίν νὰ σκεφθῇ περὶ ὑμῶν, ἀγαπητῇ μου δεσποινίς Χόρν. Ὅπως αὐτὸς, κατὰγεσθε ἐπίσης ἐξ ἐντίμου οἰκογενεῖας! ἂν δὲ τὸ πρᾶγμα εἶχεν ἄλλως πως, ἀνὴρ ἀγαπῶν σταματᾷ ποτε ἐνώτιον ἀνοησιῶν παρομοίων; Ἀ! ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο τι κώλυμα, ἡδύνατο νὰ ζῇ ἀκόμη. . . ἡδύνατο νὰ ἦναι εὐτυχὴς ἀκόμη.

— Νὰ ζῇ! ἐπανελάθεν. ὦ! κύριε Οὐίλσον, εἰπέτε μοι. . . εἰπέτε μοι. . . εἶναι. . . ἦτο δυνατόν; . . .

Καὶ ἔκρυψεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν της.

— Ἀγαπητῇ μου δεσποινίς Χόρν, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τὸ παρατηρήσετε; . . . Ἦτο ἐπιτετραμμένον εἰς αὐτὸν νὰ ἐλπίζῃ τὴν ἀφοσίωσίν σας. . . ἀφοσίωσιν τυροφωτέρων τῆς εὐγνωμοσύνης. . . τοῦ σεβασμοῦ; Δύναμαι νὰ τῷ εἶπω. . . δύναμαι νὰ παράσχω εἰς αὐτὸν τὴν ἐλπίδα ὅτι. . .

— Μὴ τῷ εἶπητε τίποτε. . . ἤθελε μετὰ μετὰ φρονήσει. Ὅχι! ὅχι! ἄς μὴ οἰκτεῖρῃ τὴν μοῖραν μου καὶ τὴν ἀσθένειάν μου! Ἀφετέ με νὰ λάβω μετ' ἐμοῦ τὸ μυστικόν μου εἰς τὸν τάφον.

Ἐγνώριζον ἀρκετὰ ἤδη. Ἀνεγίνωσκον ἐν τῇ ἀθῶᾳ αὐτῆς παραχῇ, ἐν τοῖς ἀκτινοβολοῦσιν ὀφθαλμοῖς της, ἐν ταῖς προσπαθείαις αὐτῆς ὅπως ἀποκρύψῃ τὸ μειδίαμα, τὸ διολισθαίνον εἰς τὰς γωνίας τοῦ χαριστάτου στόματός της, τὴν εὐδαιμονίαν τῆς μικρᾶς φίλης μου. Ὁφείλον νὰ γονυπετήσω εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ ἄλλ' ἡ σκέψις τοῦ κινδύνου ἀμφοτέρων, ὁ φόβος μὴ ἡ ἀνέλπιτος αὕτη λύσις ἐπῆλθε λίαν βραδέως, ἐγένοντο

ἀφορμαὶ συγκινήσεως ὅλως ἀναξίας καὶ τοῦ χα-
ρακτῆρός μου καὶ τῆς ἡλικίας μου.

Ἐξηγήσας μετὰ πάσης προφυλάξεως εἰς τὴν
δεσποινίδα Χὸρν τὴν κατάστασιν τοῦ λόρδου
Σαινζερμαίν, διαβεβαίωσας αὐτὴν ὅτι ἡ εἰδησις,
ἥς ἤξιον ὅτι εἶμαι ὁ κομιστής, ἤθελεν ἀνακα-
λέσει αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν, ἐξώρκισα αὐτὴν νὰ
καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως κατα-
πραυνθῇ δι' ἀγάπην ἐκείνου. Ἐλαβε τὸ φάρμα-
κον, τὸ ὁποῖον εἶχον προπαρασκευάσει, καὶ μετὰ
τῆς εὐπειθείας καὶ ἐμπιστοσύνης εὐδαίμονος παι-
δίου ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τὴν κεφα-
λήν της. Μετὰ πέντε λεπτά ἐκοιμᾶτο βαθύν
ὑπνον.

Ἠγρύπνησα παρ' αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν νύκτα.
Οἱ χαρακτῆρες αὐτῆς ἐπανέλαβον βαθμυδὸν ἐκ-
φρασιν γαλήνης καὶ εὐεξίας, ἀπὸ τῆς στιγμῆς
δ' ἐκείνης δὲν ἀπηλπίσθη πλεον περὶ τῆς
ζωῆς της.

— Καὶ τώρα, ἐσκέφθην, ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ
πνευματικὴ γαλήνη θέλουσι τελέσει τὸ ὑπό-
λοιπον.

Ἡ Λιλία ἀπεκοιμήθη μέχρι τῆς πρωΐας. Περὶ
τὴν ἑκτὴν ὥραν ἐξύπνησε στενάζουσα, μὲ παρε-
τήρησεν ἐρυθριώσα.

— Ἀγαπητὴ μου δεσποινίς Χὸρν, εἶσθε καλ-
λίτερα... Θέλετε ζῆσαι.

— Πιστεύετε;... Ἀ! θέλετε τηρήσει βε-
βαίως τὸ μυστικόν μου;

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλο-
γῇ, ἀγαπητὸν τέκνον!... καὶ τώρα, τὸ πρό-
γευμά σας... τῇ εἶπον παράφρων σχεδὸν ὑπὸ
τῆς χαρᾶς.

Ἡ κυρία Καρθράιτ ἤλθε νὰ μὲ ἀντικατα-
στήσῃ παρ' αὐτῇ· τῇ ἔκαμα τοσοῦτον λεπτομε-
ρεῖς συστάσεις, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴν ἐκ-
φράσῃ τὴν ἐκπληξίν της.

— ὦ! ἡ υἱεία της εἶναι δι' ἡμᾶς διπλα-
σίως πολυτίμος σήμερον, ἐψιθύρισα εἰς τὸ οὖς
της. Θέλει σώσει ἐπίσης καὶ τὸν λόρδον Σαιν-
ζερμαίν.

Κατέλιπον τὸν θάλαμον τῆς Λιλίας καὶ ἰ-
πτάμενος μᾶλλον ἢ βαδίζων, διηυθύνθη πρὸς
τὸν τοῦ ἄλλου ἀθηνούς μου.

Ἀκούων με εἰσερχόμενον ἀπέσυρε τὰ παραπε-
τάσματα τῆς κλίνης του.

— Δὲν κοιμῶμαι, Οὐίλσον. Ἡ νύξ μοι ἐφάνη
τρομερῶς μακρὰ καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ἐπὶ τῇ ἀ-
φίξει σας. Ἀλλὰ τί σᾶς ὁδηγεῖ ἐδῶ τόσον ἐ-
νωρίς;

— Μιλόρδε, σᾶς φέρω νέαν ἱατρικὴν θερα-
peίαν, ἥτις πιστεύω...

Μὲ διέκοψε δι' ἐνὸς κινήματος, βαθέως στε-
νάξας.

— Περὶφημος ἱατρικὴ, μιλόρδε... ἡ σώσασα
τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Σελεύκου. Εἶθε νὰ συμβῇ
τὸ αὐτὸ καὶ διὰ σᾶς!

— Οὐίλσον, εἶπε σοβαρῶς, δὲν σᾶς ἐννοῶ.
Εἶσθε τρελλός;

— Ἰσως, μιλόρδε, ἀλλ' εἶμαι τοιοῦτος ἐκ
χαρᾶς καὶ ἐλπίδος διὰ τὴν υἱείαν ἐκείνου, ὃν
ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀγαπῶ εἰς τὸν κόσμον. Μι-
λόρδε, ἡ Λιλία... ἡ Λιλία σας... ὦ! πῶς νὰ
εὕρω ἀρκούντως λεπτὰς ἐκφράσεις νὰ σᾶς εἰπω...
ὅτι ἡ καρδία σας εὗρε τὴν ἡχὴ αὐτῆς ἐν τῇ ἰ-
δικῇ της;

Ἠγέρθη ἀποτόμως ἀπὸ τῆς κλίνης του, ἔπειτα
ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του τοσοῦ-
τον πελιδνὸς ἐκ τῆς ὥχρότητος, ὥστε ἐπὶ σιγ-
μὴν ἐπίστευσα, ὅτι εἶχεν ἀποδώσει τὸν τελευ-
ταῖον στεναγμόν.

— Ὅχι, ὅχι, ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους διὰ τόνου
σκοτεινῆς ἀπελπισίας· ἡ ἐπιείκεια αὐτῆς... ἡ
εὐγενὴς καρδία της, ἡ γενναιοφροσύνη της τὴν
ἐπρόδωσαν... Ἀδύνατον... Παρεκαλέσατε αὐ-
τήν, ἐπιέσατε αὐτήν, Οὐίλσον· τὸ ἐννοῶ κάλ-
λιστα!

— Εἰς τὴν ζωὴν μου, μιλόρδε, εἰς τὴν αἰω-
νίαν σωτηρίαν μου, δὲν ἔπραξα τίποτε, δὲν εἶ-
πον τίποτε. Ἡ ἀλήθεια μοι ἀπεκαλύφθη διὰ τοῦ
ἀνηκουστοτέρου καὶ τοῦ βεβαιότερου τρόπου.

— Εἰπέτε μοι τὰ πάντα.

Μὲ ἤκουσθη μετὰ τῆς βαθυτέρας προσοχῆς,
χωρὶς οὔτε μίαν μόνον φοράν νὰ μὲ διακόψῃ,
ἐνῶ διηγούμενη εἰς αὐτὸν τὰ συμβάντα τῆς νυ-
κτός.

— Ὡς βλέπετε, προσέθετον ἐπὶ τέλους, τὸ
δυστυχὲς ἐκεῖνο ἀδαμάντινον περιδέσμιον, προ-
καλέσαν τὴν ζηλοτυπίαν τῶν νεανίδων, ὑπῆρ-
ξεν ἡ πρωτίστη ἀφορμὴ ὅλου τοῦ κακοῦ. Αἱ ἀ-
δελφαὶ σας κατηγόρησαν τὴν Λιλίαν, ὅτι σᾶς
περιβάλλει δι' ἀφοσιώσεως καὶ φροντίδων, διὰ
νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν ἀδυναμίαν σας καὶ σᾶς πα-
ρασύρῃ εἰς συνοικέσιον, τὸ ὁποῖον ἤθελε σᾶς ἀ-
τιμάσει διὰ παντός. Ζητήσασαι νὰ τὴν ἐξυβρί-
σωσι, τῇ ἀπεκαλύψαν ἀποτόμως τὸ μυστικόν τῆς
καρδίας της, καὶ ἡ πτωχὴ μικρὰ, ἔντρομος ὑπὸ
τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, πιστεύουσα αὐτὴν
γνωστὴν ὑπὸ πάντων καὶ ὑποθέτουσα ὅτι ἤθελε
διεγείρει διὰ τοῦτο μόνον τὴν περιφρόνησίν σας,
ὑπεκρίθη ἀδιαφορίαν, ψυχρότητα, ἀποφεύγουσα
τὴν παρουσίαν σας καὶ ἀπομακρυνομένη πάσῃ
δυνάμει τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον ἐφοβεῖτο. Οὐ-
δέποτε ἐπῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἡ σκέψις
ὅτι ἠδύνασθε νὰ τὴν ἀγαπήσητε· εἶχεν ἀποδώσει
τὴν ἀπέναντι αὐτῆς μεταβολὴν τῶν τρόπων σας
εἰς μνησικαχίαν ἐπὶ τῇ ἀπειθείᾳ αὐτῆς κατὰ
τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ· ἡ δὲ δειλία ἀμφοτέρων
συνετέλεσεν εἰς τὴν παράτασιν τῆς ἀμοιβαίας
πλάνης σας.

Καθ' ὅσον ἡ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου
πεποιθήσις κατίσχυε βαθμυδὸν παρὰ τῷ λόρδῳ
Σαινζερμαίν, ἔβλεπον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀνα-
λαμβάνον ἐκφρασιν εὐδαιμονίας, ἐκστάσεως, ἐλ-

πίδος καὶ ἀνεκφράστου εὐγνωμοσύνης, ἣν οὐδέποτε θέλω λησμονῆσαι. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, ὑπερφυσικὸν σχεδὸν ἀποπνέοντες κάλλος, ὑψούντο πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐν ἀρώμῃ καὶ θερμῇ προσευχῇ.

— Κύριε Οὐέλων, θέλω ζῆσαι, ἐπὶ τέλους, θέλω ζῆσαι διὰ τὴν εὐχαριστήσω, τὴν ἐυλογῇ καὶ, Θεε ἐπουράνιε! διὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῇ. Αἰλία μου, Αἰλία μου, γλυκεῖα μου μάγισσα, ὑπερηφάνειά μου, ζωὴ μου! ναί, ναί, — ποτὲ δὲν ἔπρεπε ν' ἀμφιβάλλω, — εἴχομεν πλασθῇ ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον! Ἦτο δυνατόν ἔκκαστος τῶν παλμῶν τῆς καρδίας μου νὰ μὴ εὔρη ἡχὼ ἀποκρίσεως εἰς τὴν ἰδικήν σου; .. ὦ! Οὐέλων, — καὶ ἐγράφη πρὸς με μετ' ἀγγελικοῦ μειδιάματος, — τί ἀνοησίας σὰς λέγω! Συγγνώμην! ἀλλὰ αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἀναγεννώμενον. Ἰδοὺ, δοκιμάσετε τὸν σφυγμὸν μου.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἔσχον τὴν ἀνεκφράστου ἱκανοποίησιν ν' ἀναγγείλω εἰς ἀμφοτέρους τοὺς νεαροὺς φίλους μου, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἴδωσιν ἀλλήλους. Οὐδὲν θέλω εἰπεῖ περὶ τῆς πρώτης ταύτης συνεντεύξεως· δὲν θέλω ἀναβιβάζει τὸ περικάλυμμα.

Ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας μόνον σχεδὸν μετὰ τῆς κυρίας Καρτθράιτ ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ κατοικίᾳ τοῦ λόρδου Σαινζερμαϊν, ἀπῆλυσαν τῆς ἀγνῆς εὐτυχίας, ἣν ὑπέσχετο αὐτοῖς τὸ μέλλον, ἐπανακτώντες βαθμηδὸν τὰς δυνάμεις καὶ τὴν υγίαν.

Ὁ λόρδος Σαινζερμαϊν μοι εἶπεν ὅτι ἅμα ἀναλαβὼν τὴν υγίαν, ἤθελεν ἀποκαλύψει τὸ μυστικὸν τοῦ εἰς τὸν πατέρα του καὶ ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσίν του εἰς ἅμεινον συνοικέσιον καὶ τὴν ἄδειαν νὰ μεταβῇ νὰ κατοικήσῃ ἕνα τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ πύργων του.

Ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὴν Βρανδῶνα ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἑβδομάδας. Ἐκ φήμης λοιπὸν ἔμαθον τὰ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο συμβάντα.

^{Ἐπεται τὸ τέλος.}

K^a MARSH.

ΜΑΘΗΜΑ ΓΡΑΦΗΣ

Ἐκ τῶν τοῦ E. LEGOUVÉ.

Α'

— Παπποῦ, διὰ τί γράφεις τόσον ἄσχημα,

Ταύτην τὴν ἐρώτησιν ἀπέτεινέ μοι σήμερον καλημερίζουσά με ἡ ἐγγονή μου.

— Πῶς, δεσποινίς! ... ἀπεκρίθην ὑποκρινόμενος τὸν δυσηρεστημένον κατὰ τὴν συνήθη ἐκείνην προσποίησιν τῶν γονέων πρὸς τὰ νεαρά τέκνα, ἐξ ἧς οὐδέποτε ἀπατώνται. Λέγομεν πάντοτε ὅτι τὸ ἐκάμαμεν ἔτσι καὶ ἐκεῖνα τὸ δέχονται. Εἴμεθα πρὸς αὐτὰ αἰωνίως ἠθοποιοί.

— Πῶς, δεσποινίς, τῇ ἀπεκρίθην λοιπὸν, διὰ τί γράφω τόσον ἄσχημα; Καὶ τίς σοι εἶπεν ὅτι γράφω ἄσχημα;

— Ὅλος ὁ κόσμος, παπποῦ.

— Πῶς; ὅλος ὁ κόσμος;

— Ἡ μητέρα, ὁ πατέρας, τὰ δέδωκα μου, ὁ φίλος σου, ἡ νουνά μου, ὁ ...

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ. Αἱ! καὶ τί ἔχουν νὰ εἰποῦν διὰ τὸ γράψιμόν μου, παρακαλῶ;

— Ἡ μητέρα λέγει πῶς ὅταν ἔχῃς νὰ γράψῃς ἢ γράφῃς μόνον τὰ διαιρητικά· ὁ κ. Κ. βεβαιώνει ὅτι ὅχι μόνον οἱ ἄλλοι δὲν ἐμποροῦν νὰ διαβάσουν τὰ γραφόμενά σου, ἀλλ' οὐδὲ σὺ ὁ ἴδιος ἐμπορεῖς νὰ τα ξαναδιαβάσῃς. Ὁ φίλος σου κ. Β. διηγεῖται ὅτι μίαν ἡμέραν προσκληθεὶς ὑπὸ σοῦ εἰς γεῦμα, δὲν ἤλθε διότι ποτὲ δὲν ἐμπόρεσε νὰ ἔγῳ τὴν ὑπογραφὴν σου.

— Εἶνε ἀνόητος! Ἀφ' οὗ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγνώσῃ, ἔπρεπε νὰ ἐννόησῃ ὅτι ὁ προσκαλὼν αὐτὸν ἦμην ἐγώ. Αἱ! καὶ τί ἄλλο λέγουσιν;

— Ἄλλοι λέγουν ὅτι τὸ γράψιμόν σου ὁμοιάζει μὲ ἱερο... ἱερο...

— Ἱερογλυφικά.

— Ναί, μάλιστα! Ἄλλοι τὰ λέγουν ὀρθοσκαλίσματα.

— Ἀ! τί τρόπος εἶνε αὐτός! Πολὺ καλὰ, θὰ ἴδωμεν δεσποινίς. Καὶ σὺ, γράφεις καλὰ σὺ, αἱ;

— Ἐγὼ ἐπῆρα βραβεῖον εἰς τὸ μάθημα τῆς καλλιγραφίας.

— Καλὰ λοιπὸν· πήγαινε ἐκεῖ, πάρε κάλαμον, φύλλον χάρτου, καὶ κάθησε πρὸ ταύτης τῆς τραπέζης. Ἐκάθησες; Θὰ καθήσω καὶ ἐγὼ ἀπέναντί σου, θὰ ἐπάρω καὶ ἐγὼ χάρτην, κάλαμον καὶ θὰ γράψωμεν.

— Καλλιγραφίαν;

— Ναί.

— Ὡραία, ὦραία! ἀνέκραξεν ἡ κόρη κροτούσα τὰς χεῖρας. Καὶ τί θὰ μοι δώσης ἂν νικήσω;

— Ὅ τι θελήσῃς.

— Λοιπὸν θέλω μίαν ὥραιαν ἀγγλικὴν κούκλαν, ἀπὸ κηρί! .. ὅχι· καλλίτερα μίαν μικρὰν κούνιαν μὲ περαπετάσματα διὰ νὰ βάλω μέσα νὰ κοιμηθῇ τὴν κούκλαν ὅπου ἔχω... ἡ καλλίτερα...

— Μὴ βιάζεσαι δὰ, μὴ βιάζεσαι! Πρόσμενε πρῶτα νὰ νικήσῃς.

— Ἀ, δι' αὐτὸ δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν.

— Ἀλήθεια! λοιπὸν ἄς ἀρχίσωμεν!

Ἐκύψαμεν τότε ἀμφοτέρω ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔχοντες πρὸ ἡμῶν πρότυπον καλλιγραφικὸν ἐξ ὀκτὼ γραμμῶν καὶ προσηλώσαμεν ἅπασαν ἡμῶν τὴν προσοχὴν καὶ συνωφρυνθήμεν. Μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας· «λαβὲ τὰς δύο ταύτας σελίδας, εἶπον εἰς τὴν κόρην, πήγαίνε τας εἰς τὴν διδάσκαλον τῆς γαλλικῆς τοῦ μικροῦ σου ἀδελφοῦ ἥτις ἤλθε ταύτην τὴν στιγμὴν. Ἐκεῖνη δὲν εἶνε προκατελιγμένη κατ' ἐμοῦ, ὥς οἱ ἄλλοι ἐρώτησον αὐτὴν τίς τῶν δύο τούτων σελίδων ὑπερτερεῖ τῆς ἄλλης.

Ἡ κόρη ἐξῆλθε δρομαία καὶ ἐπέστρεψε τεθλιμμένη.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἡ διδάσκαλος λέγει ὅτι ἡ ἰδική σου σελὶς εἶνε ἡ καλλίτερα.